

Ljubljana, 3. 5. 2016

Spoštovani g. Dušan Mramor minister za finance v 12. vladi RS!

V Programski skupini SINTEZE-KCD že več kot leto dni teče, poleg drugih, tudi projekt, kako v Sloveniji izboljšati upravljanje z državno lastnino. Eden od rezultatov tega projekta je predlog za spremembo Zakona o SDH, s katerim poskušamo zagotoviti tako večjo strokovnost kot večjo transparentnost sprejemanih odločitev. V zvezi s tem predlogom smo kontaktirali vse parlamentarne politične stranke in večini predlog novele tudi predstavili.

Sestavni del tega usodnega vprašanja o strokovnem upravljanju z državno lastnino je tudi vprašanje upravljanja državnih bank, ali če problematiko zožimo – neverjetna zgodba o poteku sanacije bank. Že odločitev, da je treba banke sanirati, nato zmanjševati obseg njihovih aktivnosti in jih nazadnje prodati, je bila sprejeta v čudnih, ne povsem razjasnjenih pogojih. Tudi potek sanacije, predvsem določitev obsega potrebne dokapitalizacije, ustanovitev DUTB, način vrednotenja prenesenih portfeljev, zlasti pa sklepi glede malih delničarjev bank in lastnikov podrejenih obveznic, sproža številna vprašanja, na katera (še) ni verodostojnih odgovorov. In jih verjetno še dolgo ne bo, saj se z nekaterimi od njih ukvarjajo sodišča na svoj prislovično počasen način.

Posebej kritični so strokovnjaki, ki niso vpeti v tekočo politiko, do vprašanja gospodarjenja z bankami. Po njihovem mnenju je bila sanacija bank izpeljana sporno, številna vprašanja so ostala nerešena (z nekaterimi se zdaj ukvarja sodstvo). V tem procesu nastali instituciji (SDH in DUTB) sta čedalje bolj del nerešenih vprašanj in problemov kot del njihove systemske rešitve, saj nekateri njihov način cenene odprodaje vanje prenešenih podjetij ali delov podjetij neznanim in vprašljivim kupcem ocenjujejo kot nadaljevanje plenjenja slovenskega razvojnega kapitala.

Pri tem se vsiljuje vprašanje, koliko so bile odločitve o tej sanaciji, o ustanovitvi SDH in DUTB, o ocenjevanju vrednosti prenešenih portfeljev, o izničenju lastništva malih delničarjev bank itd. produkt slovenke politike skozi obdobje zadnjih treh vlad, koliko pa odločitve, izsiljene s strani mednarodnih finančnih in političnih centrov. Vprašanje je torej, koliko je Slovenija sploh še avtonomna pri sprejemanju teh odločitev oz. koliko njena avtonomnost temelji na določenem političnem »pogumu«, ki ga aktualna politična ekipa ima ali nima.

Da bi dobili vsaj nekaj odgovorov na ta vprašanja, smo se v SINTEZI-KCD odločili, da k sodelovanju povabimo nekatere največje poznavalce obravnavane tematike in o tem povprašamo ključne akterje, torej predsednike zadnjih treh vlad in njihove finančne ministre. Z iskanjem odgovorov ne poskušamo ugotavljati nekakšne krivde za dejstvo, da ta sanacija (predvsem pa nanjo vezana »privatizacija« podjetij in prodaja »saniranih« bank po likvidacijskih cenah!) predstavlja enormno siromašenje slovenskih razvojnih potencialov, temveč želimo le objektivneje oceniti posledice in razvojne možnosti Slovenije v bodoče. Predvsem pa bi radi z ekspertnim poznavanjem

tematike, dokumentiranimi argumenti in vašimi odgovori poizkušali RAZUMETI, kaj se je v resnici dogajalo in predvsem kako PREPREČITI, da se tako dvomljivi procesi ne bi ponavljali.

Da bi razsvetlili te probleme, vas naprošamo, da nam, kolikor je mogoče natančno, tudi vi odgovorite na naslednja vprašanja:

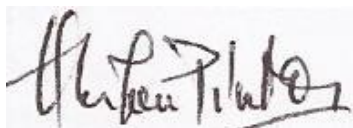
- a) Zakaj je vlada hitela s prodajo NKBM in Poštne banke pred odločitvijo Ustavnega sodišča (pravna država in prodaja ukradene lastnine) ter 630 MEUR kapitala in 750 MEUR oslabitev v njej prodala podjetju s poštnim nabiralnikom za 250 MEUR ter tako novim lastnikom poklanja 1,1 milijardo evrov? Namesto da bi v primeru odločitve US v prid razlaščenim ponovno vpisala delnice in podrejene obveznice v breme obstoječega kapitala, se izpostavlja nevarnosti, da bo potrebno zaplenjeno premoženje vračati z zadolževanjem in v breme proračunskih sredstev, torej davkoplačevalcev (kot pri izbrisanih, varčevalcih NLB, jedrski elektrarni Krško itd.).
- b) Zakaj se vlada ne opredeli do zbranih dokazov o zlorabi pooblastil in protiustavni odtujitvi premoženja 500.000 državljanov v nasprotju s Konvencijo o varstvu človekovih pravic s protokolom št. 1 (1. člen)? Vlada je pred podpisom pogodbe z Apollom in EBRD že vedela za 'hipotetično likvidacijsko vrednotenje aktive' na 35 % poštene vrednosti v bankah in Adrii Airways ter za dogajanje v Gorenjski banki – zakaj je ta dejstva namenoma prezrla?
- c) Ali ocenjujete, da DUTB posluje v skladu s slovenskimi razvojnimi interesi, ali pa vlada le nima moči, da bi sedanje dogajanje preprečila, ga spravila v zakonite okvire in navezala na razvojno strategijo Slovenije?
- d) Kako komentirate dejstvo, da DUTB ni samo element sanacije bank, temveč predvsem kanal za problematičen način prevzemanja lastniških deležev naših podjetij in to po likvidacijskih cenah, po katerih so bila prenešana na DUTB?
- e) Zakaj vlada dovoljuje prodajo podjetij in bank v davčne oaze in se tako odpoveduje davku na dohodek prodanih podjetij?

Za odgovore, ki jih pričakujemo do 12. 5. 2016 se vam vnaprej zahvaljujemo.

S spoštovanjem in pozdravi!

Koalicija civilne družbe za prenovo SINTEZA-KCD

Predsedujoči PS: Emil Milan Pintar

Prilogi:

- [ANALIZA poteka in ukrepov bančne sanacije](#)
- [SPISEK osnovnih gradiv in člankov](#)